

SPORT IN BEELD

aanleg. Het voornaamste was dat hij zich heel en al bij het spel van zijn tegenstanders aanpaste, dat hij het tempo kon volgen, dat zich niet in de verdediging liet dringen, doch elken kans om den aanval te nemen aangreep. En zooals hij de eerste set tegen Hughes spelend, geroepen als hij was om te debuteeren tegen een internationaal speler, en nog wel als een invaller voor Timmer op wien het publiek rekende, zoo had geen van ons beiden dat van een invaller verwacht. Laat de Nederlandsche bond al zijn aandacht aan hem wijden, laat hem zorgvuldig oefenen, laat men goede wedstrijden voor hem uitkiezen, want natuurlijk is hij er nog lang niet".

Nog lang niet. Dat bracht vanzelf het gesprek op Perry zelf, den snel naar voren gekomen speler. Goede volley toen ik begon, maar niet veel meer. Die forehand? Voornamelijk gekregen door aldoor stug te oefenen. En dan vooral oefenen om een snel tempo te krijgen. Dat moeten al de Nederlandsche

spelers vooral doen. It pays at the end. Is er in Holland geen tijd om te oefenen? — Ja dat is een kwaad ding.....

Inderdaad, wanneer men die omstandigheid louter ziet in het verband met de sport, dan is het een kwaad ding. En daarmee is ook voor een groot deel verklaard dat we, evenals andere landen, achter staan. Want niet alle spelers kunnen zich de luxe veroorloven of kunnen zich in zoodanig zakenverband bewegen dat zij, evenals Perry, als Austin, als Hughes, als verschillende Amerikanen, voor driekwart van het jaar vrijwel elk week-end wedstrijden spelen en daartusschen door nog trainen kunnen ook

Hetgeen niet wegneemt dat de wedstrijd Nederland—Engeland de mogelijkheid dat een speler op internationaal peil komen kan, wellicht ook zonder al die tennis-week-ends, aangetoond heeft. En dat is in dezen tennistijd al weer heel wat waard.

C. V.

Over Arbeiderssport

door H. A. MEERUM TERWOGT

Van huis uit is de sport geweest een uitspanning, een vertier voor hem, die rijk bedeeld was met aardsche goederen en wien het in deze wereld goed ging.

Gaan wij terug tot vóór 1870, dan zien wij in schier elk land nog maar een zeer beperkte belangstelling voor sport. De balspelen zijn nog niet ingevoerd, althans niet in ons land en de sport, die bedreven wordt, bepaalt zich in hoofdzaak tot paardrijden, jagen en zeilen, drie takken van sport, die bijna uitsluitend beoefend worden door de beter gesitueerden.

Het jagen leverde de schitterende festijnen op de landgoederen en gaf aanleiding tot levendige feesten in de trotse buitenhuizen van den landadel of van de patriciërs en aristocraten uit de steden, die er hun zomerverblijf hadden. Dan kwam men er samen op schoone najaarsdagen, de amazones en de ruiters, om te genieten van schitterende sport. Of wel de landheer trok met zijn gezelschap gasten het veld in, gewapend met jachtgeweer, om tegen den avond met rijken buit terug te komen en dan verder genoegelijk het buitenleven te passeeren, ver van de stad.

Tal van vormen van paardensport waren in die dagen al zeer in trek. Het manégerijden met vroolijke carroussel-avonden, het buitenrijden, de rennen en de draverijen en de concoursen hippique, het waren allemaal takken van paardensport, die nu ruim een halve eeuw geleden te onzent zeer in zwang waren.

Maar niet alleen de adel en de aristocratie bemoeiden zich met de paardensport, maar ook de welvarende boerenstand. In Friesland en in Noord-Holland vooral, nam de boer die het missen kon met zijn paarden aan draverijen op de korte baan deel en bij feestelijkheden organiseerde men in het dorp ringrijderijen en andere sportieve vermakelijkheden, die in die jaren al zeer populair waren.

Het zeilen was ook bij de gegoeden, wier woonplaats zich eigende voor het beoefenen van deze sport, populair. De groote reeders in Amsterdam en Rotterdam hadden allen hun jachten en ook deze sport vond men op het platteland terug in meer eenvoudigen en soberen vorm, n.l. door de plaatselijke zeilwedstrijden op de Friesche Meren of op de binnenwateren van Noord- en Zuid-Holland. Daar waren het dan ook dikwijls niet anders dan schippers, die met hun jol aan de wedstrijden deelnamen. In zekeren zin was dit dus al arbeiderssport.

Het schaatsrijden is te allen tijden geweest een zóo populaire vorm van sport, doordat hij bijna geen onkosten met

zich bracht. Een paar oude schaatsen was er altijd voor het arbeiderskind en voor den werkman zelf wel te vinden. Water in gestolten vorm was er in ons land overal genoeg, zoodat iedereen op mooie wintersche dagen vrij uit kon zwieren over de bevroren plassen, over de vijvers en langs de kanalen en de vaarten. Het betere publiek werd dan lid van een ijsclub, om zich daar af te sonderen en op te sluiten op een vervelend en eentonig baantje. En we herinneren ons nog wel, dat een stad als Amsterdam in de jaren van '90 zelfs twee ijsclubs rijk was, een deftige en een gewone.

Omstreeks '80 kwamen de balspelen in trek. Het was met cricket begonnen, voetbal volgde, tennis, korfbal, hockey en golf kwamen allemaal successievelijk aan de beurt.

En de opkomst van die spelen ging gepaard met de vernieuwde en verlichte ideeën in de arbeidersbeweging.

Aanvankelijk waren al deze takken van sport — behalve dan korfbal, dat van huis uit een spel voor leeraren en onderwijzers was — het domein van de z.g. betere standen.

Cricket en golf zijn dat eigenlijk tot op den huidigen dag gebleven, hoewel men toch in onze groote steden thans verschillende clubs aantreft, die hun spelers voor een deel recruteeren uit den middenstand. Dat er al arbeiders-cricketclubs of golfclubs zouden bestaan gelooven we niet; en dat veel arbeiders deze spelen beoefenen lijkt ons evenmin aannemelijk.

Ook met hockey is dat nog niet het geval.

Maar met tennis gaan we zeker dien kant uit. Dat spel heeft alle kwaliteiten in zich om populair te worden en als het materiaal wat goedkoper wordt of van overheidswege wordt verstrekt, dan zal het niet lang duren of ook de arbeider zal het schoone tennisspel beoefenen.

Op het oogenblik zijn we in overgangsjaren; de middenstand is al verreweg in de meerderheid en wat een kwart-eeuw geleden onmogelijk had geleken, dat kantoorbedienenden of winkelfrouwen tennis spelen, dat is tegenwoordig aan de orde van den dag.

Het voetbalspel was in zijn wezen natuurlijk het meest geschikt, om volksspel te worden. Het is er heelemaal voor gepredestineerd.

Wie de beginjaren van de ontwikkeling van het spel heeft meegemaakt, wie de leidende lichamen op het gebied van de voetbalsport heeft zien groeien, zal zich nog den tijd herinneren, dat er van de propagandisten van toen propaganda uitging naar de arbeiders. We denken nog aan een bestuursvergadering van den Amsterdamschen Voetbalbond, waarin

besloten werd oude voetballen aan R.A.P. en Volharding te vragen, om die af te staan aan een klein arbeidersclubje, dat toen pas was opgericht. We schreven in dien tijd propaganda-artikelen en voelden ons zoo'n beetje als zendelingen, die het spel aan de arbeiders wilden brengen.

Maar de arbeidersbeweging was in dien tijd al zoo jong en krachtig en greep in haar ontwikkeling al zoo snel om zich heen, dat men weldra de voorgedij, die toch altijd nog wel een onaangenaam arrogant accentje bleef behouden, kon missen.

De Amsterdamsche Volksvoetbalbond werd opgericht en kwam al weldra onder de krachtige leiding van energieke bestuurders tot grooten bloei. Er kwamen hoe langer hoe meer volksvoetbalverenigingen, vereenigingen derhalve, die louter uit arbeiders bestonden. En daarbij zag men het gebeuren, dat andere vereenigingen, opgericht door jongelui uit andere kringen, zich allengs vermengden en langzamerhand tot arbeidersclub werden.

Deze ontwikkeling van de arbeiderssport hield gelijken tred met de geheele beweging. Wat werd er veel voor het volk gedaan. Men wilde op alle gebied zijn schade inhalen. Er kwamen openbare leesalen; Ons Huis werkte hard aan volksontwikkeling. De reisverenigingen werden opgericht. Studie-clubs werden gevormd.

Maar men begreep in de kringen van de leiders van het volk, dat vooral de arbeider sport moest hebben. En al sprak men nu wel heel gemakkelijk erover, dat de man, die met zijn handen het brood verdiende, geen sport noodig had, immers hij had lichaamsbeweging genoeg in zijn arbeid en in zijn werkkring. Malligheid. Die leiders hebben maar zeer goed begrepen, dat sport voor den arbeider nog veel meer onmisbaar is dan voor den geestelijken werkmán. Zij, die het goed hebben, die in goed geventileerde kamers slapen, die hun badkamer hebben, die 's zomers naar buiten gaan, die elken dag hun vrije ontspanning hebben in de open lucht, kunnen nu niet beseffen hoe de arbeider het had 30 jaar geleden. Toen was de sport voor hen een uitkomst.

Er waren in dien tijd leiders van de arbeidersbeweging, die de gretigheid met welke de werkmán op de sport aanvloeg, af en toe bedenkelijk vonden voor de hoogere en betere belangen, die de arbeiders van toen moesten hebben. De aandacht voor zijn partij, het streven naar betere toestanden en betere arbeidsvoorwaarden.

Maar wat is het voetbal er prachtig ingegaan. En als wij nu de zaken zuiver zien, dan kunnen wij zeggen, ruw geschat, dat 70 pCt. misschien wel 80 pCt. van hen, die actief deelnemen aan de voetbalsport in Nederland, tot de arbeidende klasse behooren. Van de 30 à 20 pCt., die rest is dan de overgrootte meerderheid middenstanders, en slechts een heel klein percentage behoort nog tot wat men noemt de betere kringen. We hebben in den loop der jaren Nederlandsche elftal-

len op de been gebracht, die voor 7 of 8/11 uit arbeiders bestonden.

Iedereen zal zich natuurlijk over dezen groei verheugen. Wil ons volk inderdaad van de sport genieten, wil het profijt trekken van de kwaliteiten die die sport heeft, dan moet die sport beoefend worden door een breede laag menschen en juist door hen, die door hun levensomstandigheden de voordeelen van de sport het minst kunnen ontberen.

De ontwikkeling van het volksvoetbal heeft hier en daar met zich gebracht, dat de zuivere volksclub ook bestuurd wordt door arbeiders. Maar in nog zeer veel gevallen, laat de arbeider zich leiden en zet hij achter de bestuurstafel van zijn vereeniging meer ontwikkelden, die zijn vertrouwen hebben.

De arbeidersbeweging op sportgebied is internationaal. We hebben dezen zomer in Weenen een arbeiders-olympiade gehad, die zeer veel succes heeft geoogst en die sportlui uit tal van landen bijeen heeft gebracht; allen arbeiders.

In verschillende steden van ons land organiseert men arbeiderssportdagen. In den afgelopen zomer waren we tegenwoordig bij den arbeiderssportdag te Rotterdam en hebben ons toen overtuigd hoe serieus men daar werkt en hoe voortreffelijk de behaalde resultaten al zijn.

Gaan wij na hoe het buiten de voetbalwereld om gesteld is met de arbeiderssport, dan zien wij, dat ook atletiek en zwemmen takken van sport zijn, die den arbeider goed liggen. Ze brengen niet veel kosten aan materiaal met zich en zijn daarom uiterst geschikt voor den financieel minder goedgesitueerden.

De sportman, die uitblinker is in zijn sport, is voor de beweging alleen van propagandistisch nut. Belangrijk is hij overigens niet. Het is beter, dat 1000 werklui van een groote fabriek alle duizend aan voetbal, zwemmen of atletiek doen, dan dat er twee een plaats in het Nederlandsch elftal hebben of de 100 M. in recordtijd loopen of zwemmen.

De arbeiderssportpers heeft gelijken tred gehouden met de ontwikkeling van de arbeiderssport. De leidende bladen in de S.D.A.P. hebben sportrubrieken, die voor de kolommen aan sport gewijd in de andere groote dagbladen in geen enkel opzicht behoeven onder te doen. Dat zij meer aandacht schenken aan de specifieke arbeiderssport is begrijpelijk. De Maasbode schenkt meer aandacht aan de R.K. sport en Handelsblad en Nieuwe Rotterdamsche Courant doen meer aan golf en hockey dan bladen, die hun lezers in andere kringen hebben.

Het is voor het algemeene welzijn voor ons volk, voor onze welvaart en voor onze volkshygiëne te hopen, dat de arbeider altijd belang blijft stellen in de sport en dat zijn leiders voor oogen blijven houden, dat men de sport niet kan ontberen, evenmin als het geestelijk voedsel, dat men hen toedient.

OLYMPISCHE SPELEN TE LOS ANGELOS

Steunt het N. O. C. in zijn pogingen tot beperkte uitzending van Nederlandsche deelnemers naar bovengenoemde spelen. Iedere gift is welkom en kan gestort worden op de rekening van het Comité, bij het Bankierskantoor van Lissa & Kann te 's-Gravenhage (Postrekening No. 2040)